

pokregam, da bi že lahko sama zobala, ker ima naj boljšo hrano, predobre mravljinice v snažni skledici pred kljunčkom, in da ne bom dalje stregla njeni lenobi. To se ji zameri, spravi se zopet na svojo vejico, in me serpo gleda; ali Sivka se ne vda, temuč neprestano kriči k svoji tovaršici po hrani. Naj beržeje jo priserčno prosi in tako milo, da glas serce para. Jaz terdoserčnica sem očitno vidila, kako se Žoltka trese, pa ne vé, kaj bi počela, kako bi si pomagala. Zadojč se zavé, skoči k skledici, zakriči, kakor bi hotla s kričem hrano prisiliti v kljunček; potem pa se je le sama loti. Ali, o prečudna ljubezen! ona pozabi na svoj glad, in skače s polnim kljunčkom k Sivki na vejico, in jo tako lepo pita, kakor da bi bila že davno verla starka. Od tega hipa me več kaj ne nadlegovate. Starša je pitala mlajšo in za njo bolje od mene skerbela, da je skoro lepo gladka, snažna, debela, in tudi zna pred sama jesti, kakor bi jo bila jaz učila. Tako je uboga Žoltka svojo tovaršico pohčerila, čeravno še sama dete, in se le jesti naučila, ker jo je morala materna ljubezen.

Mesec pozneje skakljate veseli in čisto prosti po drevji na mojem vertu in se nikoli več ne ločite, čeravno ste tistega spola in različnega roda. Tudi dalječ od hrama ne zletite, temuč ste naj rajše na veršičku naj višje hoje. Ako sedemo pri mizi, ste bliskoma na mizi, ali komu na rami, ali zletite strežniku naproti, da pred nami pokusite, kaj nam dobrega nese. Če pa ste ravno do vseh kaj zaupne, se vendar le meni daste prijeti in deržati, in priletite z drevesa vsak hip na moj klic, kterega nikol z drugim ne zmenjate. Kdor ni vidil nju odgaje, bi lahko veroval na čarijo. — Imela sem tudi prebistro in prepametno tašico, ter kanjo ali velikega skopca, do drugih divjega, do mene in meni ljubih oseb pa tako krotkega, da je sedel na zibelki mojega sinka, in mu je s kljunom, ostrejšim od britve, z lica muhe lovil, pa tako previdno in ročno, da ga nikoli ni zbudil in nikoli piknil. Zraven je vselej zapel nek premili nježni glas. Ako bi hotla vse povedati od svojih ljubih ptic, bi ne bilo konca in kraja. — (Daje prib.)

Šolsko blago.

Vaje v govorjenji in spisovanji.

Zelena trava. Čudno milo mi je pri sercu, ko vidim lepo zeleno

trato. Ne morem izreči, kako ljuba mi je pomladska trava. Nobene rastline in nobene cvetice tako preserčno ne ljubim, kakor mlado zeleno travo. Večkrat se v njo tako zagledam, da pozabim na vse druge stvari in da se je nikoli ne naveličam gledati in občudovati; vesel sem, da sem na zemlji. Zelena tla in modro nebo — to je moje naj večje lepó. Zelena trava je prvi dar vesele pomladi; kako lepo se na nji svetijo rosne in deževne kapljice! Kjer koli raste trava, se mi zdi milo domovje. Kjer ni trave, oj, kako je pusto in žalostno! Mehka trava je trudnemu postelja in temu, ki rad premišluje, prava stvarnikova knjiga, ki ima na vsaki strani tisoč premišljevanj in nauk. Po travi teče ljubeznjivi studenček in veseli potoček in naj milše nebeške prijateljice — prekrasne cvetice — vstajajo iz zelene trave. Zelena trata je bil prvi kraj, kjer sem si mlad igral, cvetice tergal in se nedolžno veselil. Trava pokriva gomile naših ljubeznjivih umerlih. Tudi na svoj grob si želim zeleno travo — podobo sladkega upanja in večnega življenja.

Želja. Da enkrat že bi mogel priti
Iz kraja tã megleneга,
Da mogel bi duhá vedriti —
Vesolja vžiti do srcá!

Prošnja. Oj sapice ljube,
Dihajte na mé!
In solnce rumeno
Ogrevaj srcé,
Da vnovič poženem
S cveticami evet,
Ki vzel mi ga, vničil
Hudobni je svet!

Novice.

Iz Šmartna pri Slov. Gradcu. Že star in dobro znan pa resničen je pregovor: „Nehvaležnost je plačilo sveta“. Ne bilo bi se čuditi, ako bi se ljudje v takih krajih, kjer še nikoli ni bilo šole, tako nehvaležno skazovali, ampak žalostno je, da se to ravno tam godi, kjer se omika že več let razširja. Pri nas imamo že blizo 80 let starega učitelja, kateri v tukajšnji šoli že 50 let nevtrudeno opravlja svoje dolžnosti. Ni ga v celi fari tako starega posestnika, da ga ne bil učil stari učitelj; glejte! namesto, da bi mu bili ljudje hvaležni in bi mu njegovo starost lajšali, mu pa le tako rekoč še zadnje trenutke njegovega življenja grenijo. Dobro se vé, da človek v tako visoki starosti ne more sam opravljati težavne službe, ter mora pomoč imeti. Prečastito škofijstvo pošlje tedaj drugega učitelja, naj bi starčka pri delu podpiral in namesto njega delal. Ljudje pa namesto, da bi bili zadovoljni, da se pomaga staremu učitelju, pa le godejo: „Zakaj le staremu šolmastru še kaj dajemo, ker nič ne dela? Kam bi ga le spravili? Proč pa mora iti, ker mi mu ne bomo ničesa več dali. Naj le gre, kamor hoče!“ Omeniti pa moram, da tako govorjenje izvira od tistih, s kterimi se je stari učitelj nekdaj trudil, da bi jih kaj naučil. Vem, da bo vsak, ki sliši tako govoriti, Boga prosil, rekoč: Bog mi ne daj previsoke starosti, da ne bom kdaj ljudem nadležen! — Ako mi dovoliš, dragi „Tovars“, bom prihodnje še kaj pisal. Z Bogom! *) *Janes Novak.*

*) Prosimo!